

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

6. listopada 2021.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Područje slobode, sigurnosti i pravde – Okvirna odluka 2005/214/PUP – Izvršenje novčanih kazni – Načelo uzajamnog priznavanja – Članak 5. stavak 1. – Kažnjiva djela koja dovode do priznavanja i izvršenja odluka o kazni bez provjere dvostruke kažnjivosti djela – Članak 5. stavak 3. – Kažnjiva djela u pogledu kojih država članica ima mogućnost uvjetovati priznavanje i izvršenje odluka o kazni dvostrukom kažnjivosti djela – Provjera koju država članica izvršiteljica provodi nad pravnom kvalifikacijom kažnjivog djela koju je država članica izdavateljica navela u potvrdi priloženoj odluci o kazni”

U predmetu C-136/20,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Zalaegerszegi Járásbíróság (Općinski sud u Jegerseku, Mađarska), odlukom od 12. ožujka 2020., koju je Sud zaprimio 12. ožujka 2020., u postupku za priznavanje i izvršenje novčane kazne izrečene osobi

LU,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: J.-C. Bonichot, predsjednik vijeća, R. Silva de Lapuerta (izvjestiteljica), potpredsjednica Suda, L. Bay Larsen, C. Toader i N. Jääskinen, suci,

nezavisni odvjetnik: J. Richard de la Tour,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za mađarsku vladu, M. Z. Fehér i R. Kissné Berta, u svojstvu agenata,
- za češku vladu, M. Smolek, J. Vlácil i T. Machovičová, u svojstvu agenata,
- za španjolsku vladu, S. Jiménez García, u svojstvu agenta,
- za austrijsku vladu, A. Posch, J. Schmoll i C. Leeb, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: mađarski

– za Europsku komisiju, M. Wasmeier i L. Havas, u svojstvu agenata,
saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 20. svibnja 2021.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 5. stavka 1. Okvirne odluke Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2005. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na novčane kazne (SL 2005., L 76, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 69.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.) (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2005/214).
- 2 Zahtjev je upućen u okviru postupka koji je pokrenuo Bezirkshauptmannschaft Weiz (Upravno tijelo okruga Weiz, Austrija) u pogledu priznavanja i izvršenja u Mađarskoj odluke kojom je osobi LU, mađarskoj državljanici, izrečena novčana kazna zbog kažnjivog djela koje je počinila u Austriji.

Pravni okvir

Pravo Unije

- 3 U skladu s uvodnim izjavama 1., 2. i 4. Okvirne odluke 2005/214:
 - „(1) Europsko je vijeće na svojem zasjedanju u Tampereu 15. i 16. listopada 1999. potvrdilo načelo uzajamnog priznavanja koje bi trebalo postati temelj pravosudne suradnje, kako u građanskim, tako i u kaznenim stvarima unutar Unije.
 - (2) Načelo uzajamnog priznavanja trebalo bi se primjenjivati na novčane kazne koje su izrekli[a] pravosudna i upravna tijela s ciljem olakšavanja izvršenja takvih kazni u državi članici različitoj od one države u kojoj je kazna izrečena.

[...]

 - (4) Ova bi Okvirna odluka također trebala obuhvaćati novčane kazne koje su izrečene za prometne prekršaje.”
- 4 Članak 1. te okvirne odluke, naslovljen „Definicije”, određuje:

„Za potrebe ove Okvirne odluke:

 - (a) ‚odluka’ znači konačna odluka kojom se nalaže plaćanje novčane kazne fizičkoj ili pravnoj osobi ako je odluku donio/donijelo:

[...]

- ii. tijelo države izdavateljice koje nije sud za kazneno djelo prema pravu države izdavateljice, pod uvjetom da je dotična osoba imala mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima;
- iii. tijelo države izdavateljice koje nije sud, za radnje koje su kažnjive sukladno nacionalnom pravu države izdavateljice zbog činjenice da su povrede pravnih pravila, pod uvjetom da je dotična osoba imala mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima;

[...]

- 5 U skladu s člankom 4. stavkom 1. navedene okvirne odluke:

„Odluka se zajedno s potvrdom iz ovog članka može dostaviti nadležnom tijelu države članice u kojoj fizička ili pravna osoba protiv koje je donesena odluka ima imovinu ili ostvaruje dohodak, ima uobičajeno boravište ili, kada se radi o pravnoj osobi, registrirano sjedište.”

- 6 Članak 5. Okvirne odluke 2005/214 naslovljen „Područje primjene” u stavku 1. trideset i trećoj alineji te u stavku 3. navodi:

„1. [S]ljedeć[a] [kažnjiva djela], [ako su] određen[a] kao kažnjiv[a] u [...] držav[i] izdavateljic[i], [i kako su definirana pravom države izdavateljice], imaju pod uvjetima iz ove Okvirne odluke i bez provjere dvostruke inkriminiranosti radnje, za posljedicu priznanje i izvršenje odluka:

[...]

– ponašanje kojim se krše prometni propisi, uključujući kršenje pravila o broju sati vožnje i vremenu odmora i propisi o opasnim tvarima,

[...]

3. Za [kažnjiva djela] različit[a] od onih iz stavka 1., država izvršiteljica može uvjetovati priznanje i izvršenje odluke time da se odluka odnosi na radnju koja predstavlja [kažnjivo djelo] prema pravu države izvršiteljice, neovisno o elementima [kažnjivog djela] ili njegovoj kvalifikaciji.”

- 7 Članak 6. te okvirne odluke predviđa:

„Nadležna tijela u državi izvršiteljici priznaju odluk[u] koja im je dostavljena sukladno članku 4. bez daljnjih formalnosti i bez odgode poduzimaju sve potrebne mjere za njezino izvršenje, ako nadležno tijelo ne odluči uvažiti neki od razloga za nepriznavanje i neizvršenje iz članka 7.”

- 8 U skladu s člankom 7. navedene okvirne odluke, naslovljenim „Razlozi nepriznavanja i neizvršenja”:

„1. Nadležna tijela u državi izvršiteljici mogu odbiti priznati i izvršiti odluku, ako potvrda iz članka 4. nije priložena, ako je nepotpuna ili očigledno ne odgovara odluci.

2. Nadležno tijelo u državi izvršiteljici također može odbiti priznati ili izvršiti odluku, ako utvrdi da:

[...]

(b) se u nekom od slučajeva iz članka 5. stavka 3., odluka odnosi na djela koja ne predstavljaju [kažnjiva djela] prema pravu države izvršiteljice;

[...]

3. U slučajevima iz stavka 1. i stavka 2. točaka (c), (g), (i) i (j), prije donošenja odluke o nepriznavanju i neizvršenju odluke, u cijelosti ili djelomično, nadležno tijelo u državi izvršiteljici savjetuje se na odgovarajući način s nadležnim tijelom u državi izdavateljici i, prema potrebi, traži da mu bez odgode dostavi sve potrebne informacije.”

9 Članak 20. Okvirne odluke 2005/214, naslovljen „Provedba”, u stavku 3. navodi:

„Svaka [...] država članica može, kada potvrda iz članka 4. upućuje na to da su možda povrijeđena temeljna prava ili temeljna pravna načela iz članka 6. Ugovora, uskratiti priznavanje i izvršenje odluka. Primjenjuje se postupak iz članka 7. stavka 3.”

10 Potvrda iz članka 4. Okvirne odluke 2005/214, koja se nalazi u njezinu prilogu, među ostalim sadržava rubriku (g) u kojoj tijelo izdavanja treba navesti vrstu odluke o kazni (točka 1.), navesti pregled činjenica i opis okolnosti u kojima je kažnjivo djelo počinjeno (točka 2.) i, u mjeri u kojoj to kažnjivo djelo čini jedno od kažnjivih djela navedenih u članku 5. stavku 1. te okvirne odluke, označiti odgovarajući kvadratić.

Mađarsko pravo

11 Članak 112. az Európai Unió tagállamaival folytatott bűnügyi együttműködésről szóló 2012. évi CLXXX. törvény (Zakon br. CLXXX iz 2012. o suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije) u verziji koja se primjenjuje na činjenice iz glavnog postupka navodi:

„Uzajamna pravna pomoć u području izvršenja [uključuje]:

[...]

(c) uzajamnu pravnu pomoć radi izvršenja novčane kazne ili druge novčane obveze;

[...]”

12 U skladu s člankom 113. tog zakona, izvršenje kazne ili mjere može se provesti ako treba uzeti u obzir presudu države članice.

13 Članak 140./A u stavcima 3. i 4. navedenog zakona propisuje:

„3. Kad je riječ o vrstama kažnjivih djela iz Priloga 12. sud ne može odbiti izvršiti novčanu kaznu koju je izrekla druga država članica zbog toga što se odluka navedene države članice ne može uzeti u obzir jer nije ispunjen uvjet dvostruke kažnjivosti.

4. Odredbe stavka 3. primjenjuju se analogijom i u slučaju kada tijelo države članice zahtijeva izvršenje novčane kazne izrečene u toj državi za radnju koja predstavlja upravni prekršaj u toj državi. [...]”

Austrijsko pravo

- 14 Članak 103. stavak 2. Bundesgesetzes vom 23. Juni 1967 über das Kraftfahrwesen (Kraftfahrgesetz 1967 – KFG. 1967) (Zakon o motornim vozilima 1967.) od 23. lipnja 1967. (BGBl. 267/1967), u verziji koja se primjenjuje na činjenice iz glavnog postupka (u daljnjem tekstu: KFG 1967.), navodi:

„Tijelo može zahtijevati podatke o identitetu osobe koja je u određenom trenutku upravljala vozilom koje je identificirano na temelju svoje registracije ili koja je upravljala prikolicom identificiranom na temelju svoje registracije ili koja je posljednja parkirala vozilo ili prikolicu na određenom mjestu prije određenog trenutka. Te podatke, koji moraju uključivati ime i adresu dotične osobe, mora priopćiti nositelj registracije, a u slučaju probne vožnje ili vožnje radi premještanja vozila, nositelj odobrenja; ako taj nositelj nije u mogućnosti dostaviti te podatke, dužan je odrediti osobu koja je u mogućnosti to učiniti i koja je, stoga, adresat obveze dostave podataka; podaci koje pruži osoba koja je obvezna dostaviti podatke ne oslobađaju tijelo obveze da ih provjeri kada proizlazi da je to nužno s obzirom na okolnosti konkretnog slučaja. Podaci se moraju odmah dostaviti i, u slučaju pisanog zahtjeva, u roku od dva tjedna od dostave zahtjeva; ako se ti podaci ne mogu pružiti bez odgovarajuće registracije, treba je provesti. Ovlašt tijela da zahtijeva takve podatke ima prednost pred pravom na šutnju.”

- 15 Na temelju članka 134. stavka 1. KFG-a 1967.:

„Tko prekrši ovaj savezni zakon [...] čini upravni prekršaj i kaznit će se novčanom kaznom u iznosu do 5000 eura, a u slučaju nemogućnosti njezine naplate, kaznom zatvora u trajanju do šest tjedana.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

- 16 Prekršajnim nalogom od 6. lipnja 2018., koji je postao pravomoćan 1. siječnja 2019., Upravno tijelo okruga Weiz izreklo je osobi LU, zajedničkom primjenom odredbi članka 103. stavka 2. i članka 134. stavka 1. KFG-a 1967., novčanu kaznu u iznosu od 80 eura zbog toga što je dotična osoba, nositeljica registracije vozila koje je sudjelovalo u prometnom prekršaju počinjenom 28. prosinca 2017. na području općine Gleisdorf (Austrija), počinila upravni prekršaj time što nije odgovorila, u roku propisanom austrijskim zakonodavstvom, na njegov zahtjev kojim je ono od nje tražilo da navede ime osobe koja je upravljala navedenim vozilom ili koja ga je parkirala.
- 17 Upravno tijelo okruga Weiz je, kao nadležno tijelo države izdavateljice, dostavilo odluku o novčanoj kazni Zalaegerszegi Járásbíróságu (Općinski sud u Jegerseku, Mađarska), nadležnom tijelu države izvršiteljice, u svrhu izvršenja te odluke. U potvrdi iz članka 4. Okvirne odluke 2005/214 priloženoj navedenoj odluci, upravno tijelo države izdavateljice navelo je da je upravni prekršaj na temelju kojeg je izdan prekršajni nalog od 6. lipnja 2018. obuhvaćen kategorijom kažnjivih djela „ponašanje kojim se krše prometni propisi” predviđenih člankom 5. stavkom 1. trideset i trećom alinejom Okvirne odluke 2005/214.
- 18 Zalaegerszegi Járásbíróság (Općinski sud u Jegerseku) ima dvojbe o mogućnosti prihvaćanja zahtjeva tijela izdavatelja za izvršenje odluke o kazni u Mađarskoj, s obzirom na pravnu kvalifikaciju prekršaja koji je doveo do izdavanja prekršajnog naloga od 6. lipnja 2018. kao „ponašanja kojim se krše prometni propisi” koju je dalo to tijelo. Naime, navedeni sud pita je li taj prekršaj doista obuhvaćen kategorijom kažnjivih djela predviđenih člankom 5. stavkom 1. trideset i trećom alinejom Okvirne odluke 2005/214.

- 19 Sud koji je uputio zahtjev priznaje da je Sud u presudi od 5. prosinca 2019., Centraal Justitiele Incassobureau (Priznanje i izvršenje novčanih kazni) (C-671/18, EU:C:2019:1054) presudio da nadležno tijelo države izvršiteljice ne može odbiti priznavanje i izvršenje odluke kojom se izriče novčana kazna zbog prometnog prekršaja, u smislu navedene odredbe te okvirne odluke, kada je takva kazna na temelju pretpostavke odgovornosti koju predviđa nacionalno zakonodavstvo države izdavateljice izrečena osobi na čije je ime predmetno vozilo registrirano, pod uvjetom da je ta pretpostavka oboriva.
- 20 Međutim, taj sud navodi da je u predmetu u kojem je donesena ta presuda kazna izrečena na temelju povrede prometnih propisa.
- 21 Situacija je različita u predmetu iz glavnog postupka jer činjenice koje se stavljaju na teret osobi LU čine odbijanje postupanja u skladu s nalogom nadležnih austrijskih tijela da se otkrije identitet osobe koja je upravljala vozilom u trenutku počinjenja prekršaja, a ne „ponašanje kojim se krše prometni propisi” u smislu članka 5. stavka 1. trideset i treće alineje Okvirne odluke 2005/214.
- 22 U tim je okolnostima moguće da prekršaj o kojem je riječ u glavnom postupku nije jedan od onih koji dovode do priznavanja i izvršenja odluka o kaznama bez provjere dvostruke kažnjivosti djela.
- 23 Što se tiče ostalog, kad bi se navedeni prekršaj kvalificirao kao „ponašanje kojim se krše prometni propisi”, to bi činilo preširoko tumačenje članka 5. stavka 1. Okvirne odluke 2005/214 i bilo bi protivno njezinu cilju.
- 24 U tim je okolnostima Zalaegerszegi Járásbíróság (Općinski sud u Jegerseku, Mađarska) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:
- „1. Treba li pravilo iz članka 5. stavka 1. Okvirne odluke [2005/214] tumačiti na način da ako država članica izdavateljica utvrdi postojanje kažnjivog ponašanja primjenom jedne od kvalifikacija navedenih u toj odredbi, država članica izvršiteljica više ne raspolaže nikakvom marginom prosudbe za odbijanje izvršenja te ga mora provesti?
2. U slučaju niječnog odgovora, može li tijelo države članice izvršiteljice tvrditi da kvalifikacija koju je država članica izdavateljica dala ponašanju u svojoj odluci ne odgovara kažnjivom djelu navedenom na tom popisu?”

O prethodnim pitanjima

Dopuštenost

- 25 Austrijska vlada ističe da je zahtjev za prethodnu odluku nedopušten jer Sudu ne omogućuje da utvrdi je li odgovor na prethodna pitanja nužan za donošenje odluke u glavnom postupku.
- 26 Naime, prema mišljenju navedene vlade, ta su pitanja namijenjena utvrđivanju toga može li sud koji je uputio zahtjev odbiti izvršenje odluke o kazni o kojoj je riječ u glavnom postupku primjenom članka 5. stavka 3. i članka 7. stavka 2. točke (b) Okvirne odluke 2005/214, što podrazumijeva prethodno ispitivanje toga je li prekršaj koji se stavlja na teret osobi LU jedan od

onih navedenih na popisu iz članka 5. stavka 1. te okvirne odluke i, u slučaju davanja niječnog odgovora, čini li on kažnjivo djelo prema pravu države izvršiteljice u smislu članka 5. stavka 3. navedene okvirne odluke.

- 27 Međutim, zahtjev za prethodnu odluku ne omogućuje provjeru toga je li taj uvjet ispunjen s obzirom na to da sud koji je uputio zahtjev nije pojasnio je li prekršaj koji je počinila osoba LU kažnjivo djelo u mađarskom pravu.
- 28 U tom pogledu točno je da, kao što to proizlazi iz samog teksta članka 267. UFEU-a, zahtijevana prethodna odluka treba biti „potrebna” kako bi sudu koji je uputio zahtjev omogućila „da [...] don[ese] presudu” u predmetu o kojem odlučuje (presuda od 26. ožujka 2020., Miasto Łowicz i Prokurator Generalny, C-558/18 i C-563/18, EU:C:2020:234, t. 45.).
- 29 Međutim, u okviru suradnje između Suda i nacionalnih sudova, uspostavljene člankom 267. UFEU-a, isključivo je na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da, uvažavajući posebnosti glavnog predmeta, ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Posljedično, s obzirom na to da se postavljena pitanja odnose na tumačenje prava Unije, Sud je načelno dužan donijeti odluku (presuda od 12. svibnja 2021., Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, t. 25.).
- 30 Iz toga slijedi da pitanja o tumačenju prava Unije koja nacionalni sud uputi u pravnom i činjeničnom okviru koji utvrđuje pod vlastitom odgovornošću i čiju točnost Sud nije dužan provjeravati uživaju pretpostavku relevantnosti. Sud može odbiti odlučivati o zahtjevu za prethodnu odluku koji je uputio nacionalni sud samo ako je očito da traženo tumačenje prava Unije nije ni u kakvoj vezi sa stvarnim stanjem ili predmetom glavnog postupka, ako je pitanje hipotetske prirode ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima kako bi na koristan način odgovorio na pitanja koja su mu postavljena (presuda od 12. svibnja 2021., Altenrhein Luftfahrt, C-70/20, EU:C:2021:379, t. 26.).
- 31 U ovom slučaju, kao prvo, treba navesti da se prethodna pitanja odnose na tumačenje odredbe prava Unije.
- 32 Kao drugo, treba podsjetiti na to da s obzirom na to da predmet prethodnog postupka nije tumačenje zakonodavnih odredbi ili nacionalnih propisa, činjenica da odluka kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku nije posve precizna u svojem opisu nacionalnog prava ne lišava Sud nadležnosti da odgovori na prethodno pitanje koje je postavio sud koji je uputio zahtjev (vidjeti u tom smislu presudu od 1. prosinca 2005., Burtscher, C-213/04, EU:C:2005:731, t. 33.).
- 33 Kao treće, treba utvrditi da će neovisno o pitanju koje se odnosi na pretpostavke primjene članka 5. stavka 3. Okvirne odluke 2005/214, odgovor Suda razjasniti pitanje raspolaže li tijelo države izvršiteljice marginom prosudbe kako bi dovelo u pitanje pravnu kvalifikaciju kažnjivog djela koju je dalo tijelo izdavanja, u skladu s kojom je navedeno kažnjivo djelo obuhvaćeno popisom predviđenim člankom 5. stavkom 1. te okvirne odluke.
- 34 U tim okolnostima i s obzirom na sudsku praksu iz točaka 28. do 30. ove presude, zahtjev za prethodnu odluku je dopušten.

Meritum

- 35 Svojim prethodnim pitanjima koja valja zajedno razmotriti, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 5. stavak 1. Okvirne odluke 2005/214 tumačiti na način da nadležno tijelo države izvršiteljice može odbiti priznavanje i izvršenje pravomoćne odluke kojom se izriče novčana kazna ako smatra da predmetno kažnjivo djelo, kako ga je kvalificiralo i opisalo tijelo države članice izdavateljice u potvrdi iz članka 4. te okvirne odluke, nije obuhvaćeno jednom od kategorija za koje navedeni članak 5. stavak 1. ne predviđa provjeru dvostruke kažnjivosti djela.
- 36 U tom pogledu najprije valja podsjetiti na to da je, kao što to osobito proizlazi iz njezinih članaka 1. i 6. te iz uvodnih izjava 1. i 2., cilj Okvirne odluke 2005/214 uspostaviti učinkovit mehanizam prekograničnog priznavanja i izvršenja pravomoćnih odluka kojima se izriču novčane kazne fizičkoj ili pravnoj osobi zbog počinjenja jednog od kažnjivih djela navedenih u njezinu članku 5. (presuda od 5. prosinca 2019., *Centraal Justitiele Incassobureau (Priznavanje i izvršenje novčanih kazni)*, C-671/18, EU:C:2019:1054, t. 29. i navedena sudska praksa).
- 37 Cilj je te okvirne odluke da se bez usklađivanja zakonodavstava država članica u području kaznenog prava jamči izvršenje novčanih kazni u tim državama zahvaljujući načelu uzajamnog priznavanja (presuda od 4. ožujka 2020., *Bank BGŻ BNP Paribas*, C-183/18, EU:C:2020:153, t. 49.).
- 38 Struktura Okvirne odluke 2005/214 stoga se temelji na načelu uzajamnog priznavanja. To načelo na temelju članka 6. te okvirne odluke podrazumijeva da su države članice načelno dužne bez daljnjih formalnosti priznati odluku kojom se izriče novčana kazna koja je dostavljena u skladu s člankom 4. navedene okvirne odluke i bez odgode poduzeti sve potrebne mjere za njezino izvršenje, pri čemu se razlozi za odbijanje priznavanja ili izvršenja takve odluke moraju restriktivno tumačiti (vidjeti u tom smislu presudu od 5. prosinca 2019., *Centraal Justitiele Incassobureau (Priznavanje i izvršenje novčanih kazni)*, C-671/18, EU:C:2019:1054, t. 31. i navedena sudska praksa).
- 39 Usto, valja podsjetiti na to da načelo uzajamnog povjerenja među državama članicama i načelo uzajamnog priznavanja, koje se temelji na njihovu obostranom povjerenju, imaju temeljnu važnost u pravu Unije s obzirom na to da omogućuju stvaranje i održavanje područja bez unutarnjih granica (presuda od 10. siječnja 2019., *ET*, C-97/18, EU:C:2019:7, t. 17. i navedena sudska praksa).
- 40 U tom kontekstu, nadležno tijelo države članice izvršiteljice načelno je dužno priznati i izvršiti dostavljenu odluku i, iznimno od općeg pravila, može to odbiti samo u slučaju postojanja jednog od razloga za nepriznavanje ili neizvršenje koji su izričito predviđeni Okvirnom odlukom 2005/214 (vidjeti u tom smislu presudu od 5. prosinca 2019., *Centraal Justitiele Incassobureau (Priznavanje i izvršenje novčanih kazni)*, C-671/18, EU:C:2019:1054, t. 33.).
- 41 Kad je riječ o kvalifikaciji kažnjivog djela koja je dovela do donošenja predmetne odluke o kazni, treba navesti da, u skladu s tekstom članka 5. stavka 1. Okvirne odluke 2005/214, kažnjiva djela koja se navode na popisu predviđenom tom odredbom, ako su određena kao kažnjiva u državi izdavateljici i „kako su definirana pravom države članice izdavateljice”, imaju za posljedicu priznavanje i izvršenje odluka bez provjere dvostruke kažnjivosti radnje.

- 42 Posljedično, tijelo države izvršiteljice je načelno vezano ocjenom koju daje tijelo države izdavateljice koja se odnosi na kvalifikaciju predmetnog kažnjivog djela, osobito kad je riječ o pitanju je li navedeno kažnjivo djelo obuhvaćen jednom od kategorija kažnjivih djela iz članka 5. stavka 1. Okvirne odluke 2005/214.
- 43 Tako, ako tijelo države izdavateljice kvalificira kažnjivo djelo na način da je obuhvaćeno jednom od kategorija kažnjivih djela koja se nalaze na popisu predviđenom člankom 5. stavkom 1. Okvirne odluke 2005/214 i dostavi odluku kojom se kažnjivo djelo kažnjava u skladu s člankom 4. te okvirne odluke, tijelo države izvršiteljice je načelno obvezno priznati i izvršiti navedenu odluku.
- 44 Takav je zaključak potkrijepljen analizom konteksta u kojem se nalazi članak 5. stavak 1. Okvirne odluke 2005/214. Naime, s jedne strane, iz teksta članka 7. stavka 1. te okvirne odluke proizlazi da su razlozi za nepriznavanje ili neizvršenje njome izričito predviđeni. S druge strane, na temelju članka 7. stavka 3. navedene okvirne odluke, u slučajevima iz njezina članka 7. stavka 1., nadležno tijelo države članice izvršiteljice obvezno je prije donošenja odluke o nepriznavanju i neizvršenju odluke savjetovati se na odgovarajući način s nadležnim tijelom u državi izdavateljici i, prema potrebi, tražiti da mu bez odgode dostavi sve potrebne informacije.
- 45 Usto, tumačenje članka 5. stavka 1. Okvirne odluke 2005/214 koje tijelu države izvršiteljice omogućuje da provede vlastitu kvalifikaciju predmetnog kažnjivog djela s obzirom na svoje nacionalno pravo bilo bi protivno načelu uzajamnog povjerenja na kojem se temelji ta okvirna odluka i koje ima temeljnu važnost u pravu Unije kao i zahtjevima u vezi s pravilnim funkcioniranjem i učinkovitošću sustava uzajamnog priznavanja uspostavljenog navedenom okvirnom odlukom.
- 46 Sud koji je uputio zahtjev u ovom slučaju dvoji može li prekršaj koji je počinila osoba LU biti obuhvaćen kategorijom kažnjivih djela predviđenih člankom 5. stavkom 1. trideset i trećom alinejom Okvirne odluke 2005/214. Taj sud osobito smatra da je tijelo države članice izdavateljice provelo preširoko tumačenje navedene kategorije koja ne može obuhvaćati kažnjiva djela koja su samo neizravno povezana sa sigurnošću cestovnog prometa i koja, poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, čine odbijanje postupanja u skladu s nalogom vlasti, a ne „ponašanje kojim se krše prometni propisi”.
- 47 Međutim, iz informacija kojima Sud raspolaže proizlazi da je, s jedne strane, tijelo države članice izdavateljice na temelju članka 103. stavka 2. KFG-a 1967. kvalificiralo kažnjivo djelo o kojem je riječ u glavnom postupku kao ponašanje kojim se krše prometni propisi u smislu članka 5. stavka 1. trideset i treće alineje Okvirne odluke 2005/214.
- 48 S druge strane, u odluci kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku, kao prvo, ne navodi se nijedan element na temelju kojeg se može smatrati da potvrda iz članka 4. Okvirne odluke 2005/214 očito ne odgovara odluci kojom je izrečena kazna zbog prometnog prekršaja počinjenog 28. prosinca 2017. i, kao drugo, u njoj se samo navodi da je tijelo izdavanja provelo preširoko tumačenje kategorije kažnjivih djela iz članka 5. stavka 1. trideset i treće alineje te okvirne odluke. Stoga se ne čini da je ovaj slučaj obuhvaćen jednom od pretpostavki iz članka 7. stavka 1. navedene okvirne odluke pod kojima tijela države izvršiteljice mogu odbiti priznavanje i izvršenje odluke o kazni.
- 49 U tim okolnostima tijelo države članice izvršiteljice ne može odbiti priznavanje i izvršenje odluke o kazni koja mu je dostavljena.

- 50 Međutim, treba podsjetiti na to da u skladu s člankom 20. stavkom 3. Okvirne odluke 2005/214 nadležno tijelo države članice izvršiteljice može, kada potvrda iz članka 4. upućuje na to da su možda povrijeđena temeljna prava ili temeljna pravna načela iz članka 6. UEU-a, uskratiti priznavanje i izvršenje odluke. U tom slučaju, ono mora od tijela države članice izdavateljice prethodno zatražiti sve potrebne informacije u skladu s člankom 7. stavkom 3. te okvirne odluke. Kako bi se osigurao koristan učinak navedene okvirne odluke, a posebno poštovanje temeljnih prava, tijelo države članice izdavateljice dužno je dostaviti te informacije (vidjeti u tom smislu presudu od 5. prosinca 2019., *Centraal Justitieel Incassobureau (Priznavanje i izvršenje novčanih kazni)*, C-671/18, EU:C:2019:1054, t. 44. i 45.).
- 51 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti tako da članak 5. stavak 1. Okvirne odluke 2005/214 treba tumačiti na način da tijelo države izvršiteljice, osim u slučaju postojanja jednog od razloga za nepriznavanje ili neizvršenje koji su izričito predviđeni tom okvirnom odlukom, načelno ne može odbiti priznavanje i izvršenje pravomoćne odluke kojom se izriče novčana kazna ako je tijelo države izdavateljice predmetno kažnjivo djelo u potvrdi predviđenoj člankom 4. navedene okvirne odluke kvalificiralo na način da pripada jednoj od kategorija kažnjivih djela za koja navedeni članak 5. stavak 1. nije predvidio provjeru dvostruke kažnjivosti djela.

Troškovi

- 52 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 5. stavak 1. Okvirne odluke Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2005. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na novčane kazne, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da tijelo države izvršiteljice, osim u slučaju postojanja jednog od razloga za nepriznavanje ili neizvršenje koji su izričito predviđeni tom okvirnom odlukom, načelno ne može odbiti priznavanje i izvršenje pravomoćne odluke kojom se izriče novčana kazna ako je tijelo države izdavateljice predmetno kažnjivo djelo u potvrdi predviđenoj člankom 4. navedene okvirne odluke kvalificiralo na način da pripada jednoj od kategorija kažnjivih djela za koja navedeni članak 5. stavak 1. nije predvidio provjeru dvostruke kažnjivosti djela.

Potpisi